

Mesélnek a fák

Régen volt már, nem is tudom pontosan hány ősszel ezelőtt vetkőzték le leveleim nyári papagájzöld színüket, hogy aztán élénksárga pompában ragyoghassanak, amikor egy csapatnyi fiatal diák, kettő fiú és kettő lány, nagy kacagás közepette megzavarták déli pihenőmet. Bár fiatal koromban jártam akkor még, alig lehettem tíz méter magas, viszont arra tisztán emlékszem, hogy az egyik leány egy hórihorgas kiáltás kíséretében futva megindult felém. Nem tagadom, kicsit pánikba estem, vajon mit akarhat tőlem egy felvértezett tizenéves olyan nagy hévvel, ráadásul akkoriban sok gyenge hajtással dicsekedhettek ágaim, így nem csoda, hogy kissé kifutott a szín az érdes törzsemből látván a pajkos gyermeket.

-Nézzétek, milyen szép ez a juhar!-Kiáltotta a sebesen száguldó lány. Fekete, hosszú haját ide-oda dobálta a szél, sűrű szempillái alól égszínkéék íriszek csodálták leveleim. Magamban azonnal elneveztem Loboncnak, hisz akkora hajkoronával rendelkezett, hogy titkon még nekem is elbújni lett volna kedvem mellette. Mikor ideért, lefékezett törzsem előtt, és tátott szájjal nézett végig lombomon. Hazudnék, ha azt mondanám, nem járt át egy kis büszkeség, látván, hogy micsoda ámulatot keltek az emberek közt. Loboncka lassan körbejárta erős, barna törzsemet, kezével itt-ott megérintette kérgem. Mondanom sem kell, a korai félelmem azonnal elszállt, mihelyt megláttam, hogy Lobonc micsoda csodálattal fordul felém. Nyomban ki is húztam magam, és az első fuvallatot kihasználva megráztam ágaim, hogy terebélyes leveleimmel ellepjem az alattam szétterülő sivar földet. A kislányból egy halk nevetést eredményezett tettem, arcáról lerítt az öröm és a döbbenet egyvelege. Leguggolt, kezével beletúrt lehullajtott arany hajtincseimbe, majd egy erős mozdulattal a levegőbe dobta őket. A levelek jobbra-balra forogva és pörögve a leány körül táncoltak, aki kihasználva az alkalmat, pördült egyet-kettőt a leveleim között. Vén juhar vagyok én, sok évet ledolgoztam már az ősz megszínésítésével, de én mondom, ilyen életvidám és szerethető teremtéssel még életemben nem találkoztam, mint amilyen Lobonc volt!Az első pillanattól kezdve letaglózta szépségemmel, és azóta az októberi meleg nap óta gyakorta visszajárt meglátogatni kedélyemet. Nem is bántam, jól jött néha egy pajkosabb társaság is, mivel ezek az akácok, itt, mellettem csak a fagyról és a betegségeikről tudnak beszélni! Az idő elteltével egy magasabb törzssel és ragyogóbb lombkoronával kápráztatattam el az ifjú barátnőmet, akin ugyanúgy meglátszott az évek múlása. Bár fekete hosszú haja és ragyogó szeme még máig megmaradt, magasabb lett, és nőiesebbé vált. Tisztán emlékszem a napra, amikor megtörve a hagyományunkat, nem egyedül látogatott meg. Egy szőke hajú, vékonyka srác fogta apró kezét, és döbbenetemre Loboncka még vidámabb volt, mint eddig valaha. Mézédés nevetését és csilingelő hangját csak úgy fújta a szél messze az erdő közepébe, ahányszor a fiúval látogattak meg. Őszintén szólva, az elején kicsit furcsálltam ezt a sárga hajú fogpalcikát, nem értettem mit lát benne az én Lobonckám, de egy kevés idő elteltével megbékéltem Dáviddal is. Akkor már jól a szívemhez nőtt az a vidám, pörgős leány, ezért nem csoda, hogy tajtékozottam, amikor kisírt szemekkel borult törzsem elé. Fájt látni, hogy az én derűs, jólelkű Loboncom most piros szemekkel pityergi el fájdalmait. Minden erőmmel

segíteni szerettem volna neki, de nem tudtam, lévén, hogy csak egy juharfa vagyok, de úgy tűnt, Loboncnak nem is volt szüksége nagy érzelmi tanácsokra, mert attól a naptól kezdve nem csak boldog pillanataiban sétált el hozzám, de már akkor is, ha épp maga alatt volt. Emlékszem, elmesélte, hogy aggódik az érettségi vizsgája miatt, aztán volt, amikor Dávid bántotta őt meg. A problémák évről évre változtak, de egy valami a régi maradt: Lobonc és az én kapcsolatom. Lehetett nyár vagy tél, fagy vagy kánikula, nem telt el úgy hét, hogy mi ketten nem láttuk egymást. Akkorra már mindkettőnkben megfogalmazódott a nyilvánvaló: legyen bármi baj, mi ott leszünk egymásnak. Azt azért nem mondom, hogy nem voltak konfliktusok köztünk, mert volt néhány alkalom, amikor a nagy famászás közepette letörte néhány ágam, és persze azért sem rajongtam, amikor gondolataiba merülve tépkedte faleveleim, de ennek ellenére mindig számíthatott rám. Még akkor is, amikor hatalmas pocakkal támaszkodott széles törzsemnek jobb kézzel, a ballal pedig kerekded hasát simogatta. Lobonckából mindig is áradt a szeretet, ez egy volt azon remek tulajdonságai közül, amit mindig is imádtam benne. Viszont amióta egyre nagyobb és nagyobb bendővel látogatott el hozzám, még édesebb és nyugalommal telibb hangon szólt hozzám, és egyaránt a pocakjához is. Bár akkor még nem értettem, miért beszél a saját testrészéhez, pár hónap után, amikor is egy apró poronttyal a kezében sétált ki hozzám, egyből megértettem az eddigi helyzetet. Sokszor láttam anyákat sétálni az erdőnkben, nem egyszer külső szemlélője lehettem, miként zajlik egy kikapcsoló családi séta, de Lobonccal mindig más volt a helyzet. Ahogy nőtt a kisember, és ahogy egyre vénültek ágaim, Lobonc annál többet járt ki hozzám. Volt, amikor hosszas mesélésbe kezdett kislányának, aki elmerülve hallgatta anyja minden egyes szavát az erdei manókról, vagy a sűrű mágikus tündéireiről. Mindig is szerettem, hogy Lobonc sosem nőtte ki a tündérmeséket, sőt, ő maga volt főszereplője egynek. Bár a szárnyas kis lények elég félénkek tudnak ám lenni, ahányszor csak volt alkalmam, próbáltam közelebb csalogatni őket, hátha Loboncka is megcsodálhatja apró termetüket és csillogó, patyolattiszta szárnyaikat. Nemsoká eljött az idő, hogy a régről ismert barátnőm helyett, aki egykor még vígan ugrált elhullajtott lombjaim közt, az ő apró hasonmása mászta már az ágaimat szapora léptekkel. Loboncka ilyenkor mindig aggódó tekintettel állt talpra készen a lánya alatt, nehogy a kicsi megcsússzon és leessen. Mintha ő nem ugyanezt csinálta volna két évtizeddel ezelőtt! Loboncka és a kislány, aki ugyanolyan ragyogó kék szemekkel dicsekedhetett, mint az anyja, évekig látogatták még meg vénülő ágaimat. Az esztendőik múlásával egyre inkább tapasztaltam, hogy a nyarak rekordmagasságokat döntenek, míg a telek alig bírják kiirtani az esküdt ellenségeinket, a rovarokat. Szomorúan láttam, hogy társaim, az erdőt díszítő magas fák, sorra betegednek meg, vagy éppen kivágják őket a szokatlan klímaváltozás miatt. Fájó szívvel tapasztaltam, hogy bizony korántsem hullott annyi eső az elmúlt néhány nyáron, mint amihez meg voltam szokva. Néhány juhartársam nyugatra migrált esősebb éghajlatot keresve, de nekem nem volt szívem itt hagyni az én Lobonckámat és az apró hasonmását. Ám nem tagadom, egyre magányosabban éreztem magam, ahogy körülöttem a fák szépen lassan kipusztultak, és a kiscsalád is ritkábban látogatott el hozzám az iskola és a munkahely miatt. Történt egy forró nyári napon viszont, hogy az akkoriban már javában kamasszá cseperedett kislány és Loboncka ellátogatott hozzám egy csoportnyi fiatallal. Kérdő tekintettel lestem minden mozdulatukat, ahogy buzgón ásták mellettem a földet, ahol egykor terebélyes juharfák álltak. Nem értettem mire ez a nagy felhajtás, hisz eddig ásót nem látott a táplálékot nyújtó talajunk, most viszont tömegestül lettek gyártva az apró lyukak a földben. Jobbra-balra forgattam kifakult lombjaimat, hogy rálátást nyerhessek a történetekre, ám ahogy sem

értettem meg mire fel ez a nagy földművelés. Teltek-múltak a napok, viszont a csapatmunka nem hagyott alább a szomszédban. A fiatalok Lobonccal az élen sűrögve-forogva lapátolták a földet a kiásott lyukakra.

Leéltem már több mint 50 évet ezen a bolygón, fiatalokat láttam felnőni és felnőtteket megöregedni, átvészelttem a perzselő nyári napokat, vagy az augusztusi száraz heteket és esős decembereket, de ilyen furcsa eseményeket még sosem tapasztaltam. Az önkéntes csapat éppen ebédszüneten volt, amikor az én őszes hajú, halvány ráncokkal megszórt arcú Loboncom kifáradva a törzsemnek támaszkodott, és így szólt:

-Tudom, sok évet leéltünk már együtt, öregharcos. Tizenkét éves voltam, amikor erre csatangoltam a barátaimmal az erdőben. Emlékszem, sárga leveleid és színes avarod első pillanattól kezdve vonzani kezdett. Folyamatosan csak ugrálni lett volna kedvem a levélkupacokban, alattad. Aztán persze menedéket nyújtottál a problémáim előtt, mindig ide jöttem kisírni magam, ha valami nem úgy alakult, ahogy kellett volna. Így nem csoda, hogy az első dolgom az volt, miután megszülttem a lányomat, hogy őt is bevezettem az erdő meseszép világába, és ami még fontosabb, rávezettem őt arra, hogy a fák milyen fontosak a mai világban. És tudod mire jöttem rá? Éveken át mindig számíthattam rád, mindig ott voltál, ha épp szükségem volt valakire, aki meghallgat, de most, hogy a klímaváltozás hatásai miatt rohamosan pusztulnak ki a fák, rájöttem valami kulcsfontosságú dologra. Itt díszelgettél éveken át, tisztítottad a levegőt és védtél az UV sugárzástól, nem juthatsz te is olyan sorra, mint a társaid! Tennem kell annak érdekében, hogy még évekig kitarts mellettem, nem hagyhatom, hogy ilyen rohamosan tűnjenek el a fák mellőled. Remélem boldog leszel, drága juharfa - paskolja meg törzsemet-, mert mától kezdve egy csomó apró juharcsemete éledezik majd melletted. De ne aggódj! Nekem mindig te leszel a legszebb.